

Selle suure ehmatusega, mis selle mähejuhtumisse läbi oli tulnud, oli pärisköö föguni ära unustatud. Pölluotsa peremeed oli üksa limbatusest, ja tal oli häbi, et ta Mardi valla nii paha oli olnud, kus proegu nii vabiva teo tema eest oli ära teinud ja veel suure jalahaava ka saanud. Ta tänas Marti veel üksford, ja tölk viha oli see lord lõppnud.

Kes oleks ta sel puhul veel vörinud paba rõale mõtelda? Kui esimene ehmatus mõõdas, ja Mardi jalgi kuimade linaste hilpudega linni oli mässitud, siis alles mõistes Pölluotsa peremees selle põõale, et ta tütte järele oli tulnud.

"Anu," ütles ta, "ma tulin sinu järele sind kodu viima. Kesk ole töö, ja tulad jõlle ühes minuga kodu poole. Mina olin eila natule ööliline, et ma sind ära ajasin, aga ma leedan, et ja selle põrast mu üle pahajeks ei jõe."

"Ei ialggi isa," vastas Anu, "ei ialggi wõi ma pahajeks jäeda. Mu sõda oli üksi selle põrast mulu täis, et ma sell lembel pidin kodust ära tulema, aga viha ma mitte südames ei fonna. Kui mind jäalle kodu tahad, siis tulen südames hää meelega."

"Ja teie, Salgu talu rahwas," põõras nüüd Anu isa teiste poolle, "teie õrge vänge pahaks, et niisugune ast on juhtunud ja et minn tütar sña pidi tulema. Nüüd olen ma Mardile rõale selle ta veel tänu rõlgu, kust ta on proegu mind nit hästi fui surma suust päästnud. Ma tahab seda tänuiliku meetes pidada."

"Ei Teie ole tänu minule sugugi rõlgu, Pölluotsa peremees," ütles Mart ja suundis end rahulikelt, et lõi jalgi waga kõngeste valutas. "Mina olen teinud, mis mu lohus on ja mund ei midagi. Kui mina eila ei oleks Teid tulnud waewama, siis ei oleks Teile täna seda õparust juhtunud."

"Ei see nõnda ole, armas Mart, ütles Pölluotsa peremeed, fui minu nii ööliline ei oleks olnud, ega siis minu tütar ta seia ei oleks tulnud. See on illa mu oma sün. Noh, sed teab, mis tervis Jumal on lastnud seda nii tulla. Võib olla, et põrast jaame veel waga hääti

üks teisega läbi. Aga Anu on juba oma aejad wanfrisse wiinud, nüüd peame minema hallama. Jõege siis nüüd see lord Jumalaga!"

"Jumalaga!" büssidswad tööt kolm Salgu talulist.

Anu ja Mart maheratswad veel teine teisega pilgud. Armaastajatel üeldalisse illa pilgus terve raamat olidat. Ku ta väist nõnda on, kust kes filmoseest oleks osanud, see oleks teadnud, et Anu ja Mardi filmorilgutamine nii palju missis, kui ümbes järgmised sõnad: "Ole julge, minu jaen sulje truuts alati, tulgu mis tuleb, põndagu mille rõõle kannitada mis tahed."

Põbuse valjad olivid nüüd jälle terveks ja lõuakse tehtud. Manger muras Salgu tolku õuest mõija ja jõudis feedistrijatega ilma õunetusesta Pölluotsale tagasi.

See ja tütar ei rääkinud veel mitte palju üks teisega. Mõlemiil olivid ise oma mõtted, ja mõttetes jõudsivad nad kodu. Ka edaspidistel põnevadel ei rääkinud nad palju mund üks teisega fui just seda, mis tervis oli ja mis majatalituse lehta läis.

Pölluotsa peremees pidas aga oma sõna ja oli tõnulik Mardi waasta. Ta lunalas hoolega järele, luda Mardi jala haigusega lugu oleks. Et Mart mitmeks vähemals pidi kodu jäema, kust et ta jalgi waga üles paisketas ja pillaamisi paranes, siis vallas Pölluotsa peremeed ühe mehe, kes Mardi asemel senisana tööd tegi, kust muidu oleks Mardi pöllutöö uuel lehal tasitustsedje jäenud. See mees oli nii laua sääl töös, kui Mart ise jäalle terveks fai ja jäalle fünda ja mund tööd teha mõis. Mart ja tema mame mad olivid selle lohkuse eest waga iänulilud, kui ta Mardi sõda veel mitte murest labii ei olnud Anu põrast, seda ta fui oma elu armastas ja eluajaköö omale saada himustas.

Ligi poesaastat läks mõõda. Sügisel oli juba ammuigi täes ja talu peagi üsse eed. Mõnigi ast oli selle aja see-muntunud. Suri oli ilus olnud, ja pöllumehe tööd oli Jumal õnnistanud ja rohle lõituse annud. Ko Salgu peremeed Mart wõis esimese suve jaogiga rahul olla ja oli tas-